

MORIR, DE VERITAT

De Jenny Monterroso

Eren les 7 del matí d'un diumenge d'estiu i des de la finestra de la caravana entraven els primers raigs de sol que li acaraven la cara. En Llorenç va fer un badall mandrós i va estar content en contemplar que el sol brillava amb força un dia més. Cada nova sortida de sol era un preuat regal per ell. Va dibuixar un mig somriure i va pensar en ella: la Natàlia, aliena al seu patiment, en plena adolescència i les hormones a flor de pell. Avui havien de veure's. Feia tres dies que ella havia fet setze anys i en Llorenç es moria de ganes d'abraçar-la. La Natàlia, la seva "nena", ja feia anys que no s'arraulia al seu costat quan tenia malsons a la nit. A ell li encantava acaronar la seva pell de porcellana i olorar ben fort aquell aroma a xampú infantil dels seus rínxols. Però la Natàlia, aquell diumenge d'estiu, amb setze anys acabats d'estrenar, tenia altres plans: perdre la virginitat amb en Pol. Del que no era conscient la Natàlia era que el seu pare no només es moria de ganes de veure-la sinó que es moria de veritat. El càncer feia mesos que l'havia vençut i en prou feines tenia forces per començar un nou dia. Feia setmanes que l'únic que podia fer en Llorenç era gaudir de la seva passejada matutina lenta i tranquil·la fins al mar. El feia feliç veure com les seves petjades eren les primeres de cada albada i s'entretenia, un cop ja banyat, a desfer-les caminant enrere. Des de la caravana somreia veient com havia dibuixat un camí de petjades fins al mar, només d'anada, i s'imaginava que un dia el seu cos es perdia entre les seves onades, sense consciència, mort. Només cendres, el no-res.

El seu mòbil va vibrar, era la Natàlia amb un WhatsApp que deia:

"Hola Papa, avui en Pol m'ha dit de quedar i la veritat és que en tinc moltes ganes. Ja sé que ara fa setmanes que no ens veiem però d'aquí a quinze dies et prometo que no fallo"

La Natàlia només veia al seu pare un cap de setmana de cada dos. Parlava poc amb ell però fer-ho li generava molta calma. Des que els seus pares s'havien separat feia deu anys ell era el seu refugi. Divertit, ferm i afectuós, sempre li treia un somriure i les seves abraçades li feien oblidar-ho absolutament tot. En Llorenç era de mar i la mare de la Natàlia era més de muntanya, i a remolc de la mama ella havia viscut a uns quants punts de la comarca.

Els dits febles però fermes d'en Llorenç, van escriure un ras:

"Doncs gaudeix bitxo que t'ho mereixes. T'estimo".

Si els missatges poguessin transmetre emocions a través de les mans, hagués enviat una gran tristesa amb aquesta curta frase.

***

Aquella nit en Pol va trucar al timbre d'una caseta sobre la vall d'una muntanya. La Natàlia li va obrir la porta, amb les galtes vermelles per l'excitació i amb un somriure nerviós.

Ell va entrar amb les mans a la butxaca, tímid. Els dos sabien perquè havien quedat, feia dies que en parlaven i en tenien moltes ganes. I no van menjar les pizzes, ni van

mirar la pel·lícula més terrorífica del videoclub, simplement es van fondre en un petó mullat i van caminar donats de la mà cap a l'habitació de la Natàlia. I es van acariciar, es van besar, es van desitjar, es van abraçar, es van penetrar l'ànima, es van fondre, es van mirar als ulls, i van gaudir del plaer dels seus cossos, joves i plens de vida.

I dins d'una caravana vora al mar, mentre la Natàlia i en Pol s'acariciaven, es besaven, es desitjaven, s'abraçaven, es penetraven, es fonien i es miraven als ulls, a en Llorenç li faltava cada vegada més l'aire. Feia calor, se li enganxaven els llençols, intentava prendre glops d'aire que no l'omplien, notava com el cor li batejava cada vegada més fort i a poc a poc es va anar rendint, en un estat de calma profunda, on les respiracions eren cada vegada més entretallades i silencioses, on la consciència se li feia feixuga.

I mentre la Natàlia mirava a en Pol als ulls a la vegada que es moria de plaer, en Llorenç moria, però de veritat.

En Llorenç, que no volia preocupar mai a ningú, l'home bo, de tan bo invisible. Si tan sols hagués estat capaç de dir-li a la Natàlia que necessitava fer-li una abraçada perquè sabia que podria ser l'última, que trobava a faltar olorar-li els rínxols i acariciar-li les galtes molsudes i que un mes sense haver-la vist ja era massa...

La Natàlia, que ho sabia però no ho volia saber, la bona nena, de tan bona invisible. Si tan sols hagués estat capaç de mirar la mort de ben a prop amb el seu pare, o simplement agafar-li la mà mentre ell la mirava... s'hagués estalviat moltes sessions de teràpia per poder tornar a gaudir del sexe.

I en Pol... en Pol no estava preparat per res d'això, i simplement s'allunyava, content, per trucar al timbre d'un pis, on li obria la porta una noia, que no era ella.